

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

चिसामा हुने स्वास्थ्य समस्याबाट बच्न

-चिसाबाट बालबालिका र जेष्ठ नागरिक बढी प्रभावित हुने हुँदा उनीहरूको उचित स्याहार गरौं ।
-बाहिर चिसोमा हिँड्दा तातो र न्यानो लुगा लगाऔं ।
-कोठामा हिटर वा आगो बाल्दा होसियारी अपनाऔं ।
-चिसोबाट जोगिन दैनिक घाम ताप्ने गरौं ।
-शारीरिक व्यायाम गरौं ।
-जाडोबाट बच्ने नाममा धुप्रपान र मद्यपान नगरौं ।
रुघाखोकी, ज्वरो लगायतका स्वास्थ्य समस्या देखिएमा स्वास्थ्य परीक्षण गरौं र गराऔं ।

नेपाल सरकार विज्ञापन बोर्ड

वर्ष ३७ | अंक २३ | बुटवल | २०८१ माघ ०४, गते शुक्रबार

नेपाल संवत् ११४४ | Friday Jan 17, 2025

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

कृषि क्षेत्रमा तथ्यांकको महत्व बढ्दै, तर छैन अद्यावधिक तथ्यांक

एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली लागु नहुँदा अनुदान दुरुपयोग हुने मात्र नभई किसानलाई माग अनुसार मल र बिउ खरिद र वितरणमा समस्या हुने गरेको सरोकारवालाको गुनासो छ ।

टोपराज शर्मा

बुटवल

रूपन्देहीको शुद्धोधन गाउँपालिकाका वडा नं ७ का दिनेश घिमिरे (परिवर्तित नाम) ले सिँचाईका लागि स्यालो ट्युबवेल राख्न प्रदेश सरकारबाट पाइने अनुदानका लागि छनोट भए । तर उनले चलाखी गरेर स्थानीय तहबाट पनि अनुदान लिन निवेदन दिए । र दुवै ठाउँमा छनोट पनि भए । तर उनकै छिमेकीले एउटै काममा दोहोरो अनुदान ल्याउन खोजेको थाहा पाएर गाउँपालिकामा उनको बदमासीबारे जानकारी गराए । बुझ्दै जाँदा उनले दोहोरो अनुदान हात पार्न खोजेको पुष्टी भयो । त्यसपछि गाउँपालिकाले अनुदान सम्झौता रोक्न थाले ।

यो एउटा प्रतिनिधिमुलक उदाहरण मात्र हो । प्रदेश सरकार र सबै स्थानीय तहमा एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली लागु नहुँदा शुद्धोधनको जस्तै दोहोरो अनुदान हात पारेर राज्यकोष दुरुपयोगका घटना अन्यत्र पनि छन् ।

शुद्धोधन गाउँपालिकाका कृषि विकास शाखाका प्रमुख रमेश रेग्मीले गाउँकै एकजना इमान्दार नागरिकले जानकारी दिएकाले मात्रै दोहोरो अनुदान लैजानबाट रोक्न सकिएको बताए ।

‘प्रदेशबाट कसले अनुदान पाएको छ भन्ने स्थानीय तहलाई थाहा हुँदैन, मन्त्रालयमा फोन गरेर सोधेर साध्य पनि हुँदैन, टाढाबाटाले यस्तै चलाखी र बदमासी गरेर दोहोरो तेहेरो अनुदान लैजाने गरेका छन्,कसैले पाउँदैनन्’-रेग्मी भन्छन्-‘यस्तो दुरुपयोग रोक्न एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली अपरिहार्य छ ।’

एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली लागु भएको अवस्थामा सूचना प्राविधिको सहायताले गाउँपालिकामै बसेर वेबसाइट हेरेर अनुदान पाएका किसानको विवरण थाहा पाउन सकिने भएकाले वजेटको दुरुपयोग र दोहोरोपन रोक्न रेग्मी बताउँछन् । सही तथ्यांकको अभावमा पालिकामा कति वास्तविक किसान छन् भन्ने तथ्यांक नै नहुँदा काम गर्न समस्या भएको रेग्मीको गुनासो छ । अद्यावधिक यकिन तथ्यांक अभावमा किसानलाई मल र बिउ वितरणमा सधैं भ्रमेला हुने उनको गुनासो छ ।

मुलुक संघीय संरचनामा गएपछि बनेका वडालाई आधार मानेर अझै कृषि क्षेत्रको वैज्ञानिक र यकिन तथ्यांक नहुँदा पुरानो तथ्यांकका आधारमाकाम गर्नुपरेको उनले बताए ।

अनुदानको रासायनिक मल सहकारीमार्फत वितरण हुने गर्छ भने बिउ वडाबाट वितरण हुन्छ । गाउँपालिकाले किसानलाई वितरण गरेपनि डिजिटल प्राविधिमा नहुँदा मल र बिउ वितरणका क्रममा कार्डपल्टाएर हेर्नुपर्दा भ्रन्धटिलो र बढी समय लाग्ने गरेकोरेग्मीले बताए । ‘एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन

शुद्धोधनमा कृषि तथ्यांक

कुल जनसंख्या : ४१,९०७
खेतीयोग्य जमिन : ५७६६ हेक्टर
खेति भइरहेको जमिन : ४३८२ हेक्टर
कृषिमा आश्रित परिवार : ५ हजार परिवार
कृषि समूह : ४९
कृषि फर्म : १४
मल आवश्यक (वार्षिक अनुमानित) :
युरिया : २५ सय मेट्रिकटन
डिएपी : ११५० मेट्रिकटन
पोटास : ६३९ मेट्रिकटन

प्रणाली र डिजिटल कार्ड पूर्णरूपमा कार्यान्वयनमा आउने हो भने वास्तविक किसानको संख्या, कुन किसानले कति जग्गामा कुन कुन खेती गर्छन् ? कति मल र बिउ वैज्ञानिक र यकिन

तथ्यांक हेर्न सकिन्छ्यो, त्यसकै आधारमा खरिद र वितरण हुन्छ्यो’-रेग्मीले भने-‘यो नहुँदा हरेक वर्ष मल र बिउको अभावको भ्रमेला भैल्लुपरेको छ, कसैले दोहोराएर लगेका छन्, कसैले एकपटक पनि नपाउने समस्या छ ।’

शुद्धोधन ५ का हरिशंकर चौधरीले खेती लगाउने बेलामा रासायनिक मल पाउन हरेक वर्ष सास्ती खेप्नुपरेको बताउँछन् ।

‘धान रोप्ने बेला, गहुँ छर्ने बेला जहिले पनि आवश्यक परेको समयमा मल पाइन्न, समय धर्कैपछि पाइन्छ, त्यो पनि कहिले आधा, कहिले त्यो भन्दा

पनि कम पाइन्छ’-चौधरीले भने-‘मलाई १२ बोरा चाहिन्छ्यो एक बोरा मात्र पाएँ, त्यतिले के गर्नु ?’

वडा नं ५ मा ११ टोल रहेका र एउटा टोललाई कम्तीमा एक सिजनमा सय बोरा मल चाहिन्छ तर सिंगो वडालाई ७५ बोरा मल पाएपछि किसानहले भारतको कमसल मल महँगोमा भएपनि किन्नुपर्ने वाध्यता रहेको उनले खुलाए ।

शुद्धोधन गाउँपालिकाका अध्यक्ष विश्वप्रसाद बस्यालले पालिकालाई एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणालीमा जोडेर हरेक सेवालाई डिजिटल प्राविधिमा रुपान्तरण गरेर जाने लक्ष्य अनुसार काम भइरहेको बताए ।

‘तथ्यांकलाई आधार मानेर काम गर्दा सेवा प्रवाह प्रभावकारी हुन्छ, दोहोरोपन रोकिन्छ,सुशासन कायम गर्न सकिन्छ’-अध्यक्ष बस्यालले भने-‘कृषिप्रधान मुलुकमा त कृषि क्षेत्रलाई डाटाबेसमा लैजान भन्ने आवश्यक छ,यकिन तथ्यांक नहुँदा मल र बिउ माग र वितरणमा समस्या छ ।’

तथ्यांक नहुँदा कृषि क्षेत्रमा बढेको अपारदर्शिता हटाउन पनि एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणालीलाई अगाडि बढाएको र यसलाई पूर्णरूपमा कार्यान्वयन गरेरै छाड्ने अध्यक्ष बस्याल बताउँछन् ।

तुल्सीपुर उपमहानगरपालिकाको कृषि विकास शाखाका प्रमुख धनराज गौतमको अनुभव पनि शुद्धोधनको भन्दा फरक छैन ।

तुल्सीपुरमा कृषि तथ्यांक

कुल जनसंख्या : १,४९,६४७
खेतीयोग्य जमिन : १७२१२ हेक्टर
खेति भइरहेको जमिन : १५२२७ हेक्टर
कृषिमा आश्रित परिवार : ६०.५ प्रतिशत
कृषि समूह : ४५०
कृषि फर्म : ४१५
मल आवश्यक (अनुमानित)
युरिया : ३४७७ मेट्रिकटन
डिएपी : १७३४ मेट्रिकटन
पोटास : १००० मेट्रिकटन

वडा १२ र १५ सर्भेक्षण गरेर कृषिको तथ्यांक अद्यावधिक नभएकाले पुरानो जिल्ला कृषि विकास कार्यालयको तथ्यांक अपडेट गरेर काम चलाउनुपरेको शाखा प्रमुख गौतम बताउँछन् । उपमहानगरपालिकाको आफ्नै तथ्यांक नहुँदा मल र बिउ आपूर्ति र वितरणमा किसानबाट गुनासा र समस्या आइरहने गौतमले बताए । ‘हाम्रो उपमहानगरको आफ्नै यकिन तथ्यांक छैन,साविकको जिल्ला कृषि विकास कार्यालयको तथ्यांकलाई अपडेट गरेर काम चलाएका छौं’-गौतमले भने-‘हरेक पालिकाले वडा तहमा सर्वेक्षण गरेर कृषिको यकिन तथ्यांक तयार गर्न आवश्यक छ, त्यसो हुन सके मात्र मल, बिउ मात्र नभई सिँचाईको समस्याको वैज्ञानिक समाधान निस्कन्छ ।’

» **बाँकी २ पेजमा**

पक्षघातको औषधी निःशुल्क दिने निर्णय

बुटवल । पक्षघातको उपचारमा प्रयोग हुने औषधी निःशुल्क उपलब्ध हुने निर्णय भएको छ ।

थ्रोम्बोलाइटिक ड्रग्स नामक पक्षघातको यो औषधी निकै महँगो मानिन्छ । साथै, यो औषधी सहज उपलब्ध हुन कठिन छ । यो औषधीको एउटा मात्राको मूल्य नेपालमा भण्डै एक लाख ३८ हजार पर्छ । र, सहजै उपलब्ध नहुने भएकाले पनि धेरैको ज्यान गइरहेको छ ।

अमेरिकी सहयोगमा प्राप्त औषधी संघीय तथा प्रदेश अस्पतालमार्फत निःशुल्क वितरण गरिने निर्णय भएको स्वास्थ्य तथा जनसंख्यामन्त्री प्रदीप पौडेलले बताए ।

पक्षघातबाट हरेक वर्ष भण्डै आठ सयजनाले ज्यान गुमाइरहेको सरकारी तथ्यांक छ ।

उपचार गर्न सकिने भए पनि औषधी दुर्लभ र महँगो हुँदा धेरैको ज्यान जाने गइरहेको मन्त्री पौडेलले बताए । त्यसैले जीवनरक्षाका लागि सरकारले नै औषधी प्रदान गर्ने व्यवस्था मिलाउन लागेको बताए ।

रक्तचाप र मुटुसम्बन्धी समस्या देखिएका व्यक्तिमा पक्षघात हुने अवस्थामा औषधी प्राप्त नहुँदा ज्यान जाने संख्या बढेको मन्त्रालयको विवरणमा छ ।

थ्रोम्बोलाइटिक ड्रग्स नामक औषधीको एक मात्रा सेवन गरेमा धेरैको ज्यान जोगिने चिकित्सकहरूले बताउने गरेका छन् । अमेरिकी च्यारिटी डाइरेक्ट रिलिफ र मन्त्रालयबीच यससम्बन्धी सहयोगका लागि हस्ताक्षर भएको छ ।

संस्थाले पाँच वर्षसम्मका लागि यस्तो औषधी सरकारको मागका आधारमा उपलब्ध गराउने प्रतिबद्धता जनाएको मन्त्रालयका प्रवक्ता बुढाथोकीले बताए ।

मन्त्रालयले औषधी वितरण र उपचारको व्यवस्थाका लागि निर्देशिका बनाउने प्रक्रिया पनि अघि बढाइसकेको छ । पक्षघातको औषधी र उपचार हुने निर्देशिका संघीय र प्रदेश अस्पतालहरूमा लागू हुने छ ।

यो उपलब्ध नेपालको स्वास्थ्य उपचार सेवामा महत्वपूर्ण भएको न्यूरो चिकित्सक डा. राजु पौडेलले बताए ।

रेसुङ्गा नगरपालिकाको अनुरोध

- जन्म, मृत्यु, बसाईसराई, विवाह दर्ता, सम्बन्ध विच्छेद जस्ता व्यक्तिगत घटना दर्ता समयमै गरौं ।
- वन, वातावरण, वन्यजन्तु र सार्वजनिक सम्पत्तिको संरक्षण गरौं ।
- सबै बालबालिकालाई समयमै विद्यालय भर्ना गरी पहुँच सुनिश्चित गरौं ।
- मधुमेह, उच्च रक्तचाप र दमजस्ता स्वास्थ्य समस्याको नियमित चेकजाँच गरौं ।
- पानी उमालेर मात्र पिउने गरौं ।
- आफ्नो नगर प्वम शहर बजार वरपरको वातावरण सफा राखौं ।
- सबैसालका विभेदको अन्त्य गरौं ।
- नगरपालिकाको कार्यालयमा गई आफ्नो पसल, व्यवसाय दर्ता गरौं ।
- स्वास्थ्यमा कुनै समस्या देखिए तुरुन्तै नजिकैको स्वास्थ्य संस्थामा जाँच गराउन जाऔं ।
- खुल्ला स्थानमा दिसापिसाव नगरौं, चर्पीमा मात्र दिसापिसाव गरौं ।

बाबुराम पल्ली

प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत

खिलध्वज पन्थी

नगर प्रमुख

अनुरोधक :

रेसुङ्गा नगरपालिका
नगर कार्यपालिकाको कार्यालय

गुल्मी, लुम्बिनी प्रदेश, नेपाल

गुल्मीदरबार गाउँपालिकाको अनुरोध

- जन्म, मृत्यु, बसाईसराई, विवाह दर्ता, सम्बन्ध विच्छेद जस्ता व्यक्तिगत घटना दर्ता समयमै गरौं ।
- वन, वातावरण, वन्यजन्तु र सार्वजनिक सम्पत्तिको संरक्षण गरौं ।
- सबै बालबालिकालाई समयमै विद्यालय भर्ना गरी पहुँच सुनिश्चित गरौं ।
- मधुमेह, उच्च रक्तचाप र दमजस्ता स्वास्थ्य समस्याको नियमित चेकजाँच गरौं ।
- पानी उमालेर मात्र पिउने गरौं ।
- आफ्नो नगर प्वम शहर बजार वरपरको वातावरण सफा राखौं ।
- सबैसालका विभेदको अन्त्य गरौं ।
- नगरपालिकाको कार्यालयमा गई आफ्नो पसल, व्यवसाय दर्ता गरौं ।
- स्वास्थ्यमा कुनै समस्या देखिए तुरुन्तै नजिकैको स्वास्थ्य संस्थामा जाँच गराउन जाऔं ।
- खुल्ला स्थानमा दिसापिसाव नगरौं, चर्पीमा मात्र दिसापिसाव गरौं ।

अनुरोधक :

गुल्मीदरबार गाउँपालिका
गाउँ कार्यपालिकाको कार्यालय

गुल्मी, लुम्बिनी प्रदेश, नेपाल

सम्पादकीय

यसरी बढाउन सकिन्छ लुम्बिनीमा पर्यटक

बुद्ध जन्मस्थल लुम्बिनीमा सन् २०२४ मा ११ लाख ७२ हजार २ सय ८२ ले भ्रमण गरे। सन् २०२३ मा ९ लाख ९८ हजार ९ सय ३८ ले लुम्बिनी भ्रमण गरेका थिए। सन् २०२३ मा तेस्रो मुलुकका ७६ हजार २ सय १० जनाले भ्रमण गरेकोमा सन् २०२४ मा १ लाख ११ हजार ४ सय ३ जनाले भ्रमण गरे। कोरोना महामारीले ठप्प भएको पर्यटक आगमन विस्तारै उकालो लाग्दैछ। कोरोना महामारीले थला परेको पर्यटन क्षेत्र विस्तारै तंग्रिदैछ। पर्यटन क्षेत्र तंग्रिदै जाँदा आर्थिक मन्दीले निराश व्यवसायीलाई आशा जगाएको छ।

लुम्बिनीमा पर्यटक आगमन बढेको तथ्याङ्क हेर्दा कोरोना महामारी र त्यस लगत्तैको अवस्था भन्दा धेरै सुधार आएको छ। तर मुलुकको समृद्धि हासिल गर्ने पर्यटन भएको र लुम्बिनी एउटा महत्वपूर्ण ठाउँ भएकाले अहिले जुन आगमन छ, यो न्यून हो। लुम्बिनीमा आफ्नै पर्यटकको संख्या बढाउनुपर्छ। आएका पर्यटकको बसाई पनि लम्ब्याउन सरकारी योजना हुनुपर्छ। लुम्बिनी आएका पर्यटक मायादेवी मन्दिर पुगेर मात्रै हुँदैन भन्ने सन्देश प्रवाह हुनुपर्छ। बुद्धको अस्ति धातु रहेको रामग्राम स्तुप र बौद्ध धर्म तथा संस्कृतिसँग सम्बन्धित विभिन्न संरचना रहेको कपिलवस्तु खुला संग्रहालय हो।लुम्बिनी आएका पर्यटकलाई रामग्राम र कपिलवस्तु पुर्‍याउन पर्यटकीय पूर्वाधार निर्माणमा ढिलाई भइरहेको छ। पूर्वाधार विकासको योजना निर्माण र कार्यान्वयनले नै हो पर्यटक आगमनको द्वार खोल्ने।

गौतम बुद्ध अन्तराष्ट्रिय विमानस्थलबाट विभिन्न बौद्ध मुलुकमा सिधा हवाई उडान हुन सकिरहेको छैन। यद्पी चीन भ्रमणमा जाने उच्चस्तरिय भ्रमण टोलीले पोखरा र लुम्बिनीमा सिधा हवाई उडान गर्न आग्रह गर्दै आएको छ। चीन सकारात्मक भएको भनिएपनि कार्यान्वयन हुन सकिरहेको छैन। कम्बोडिया लुम्बिनीमा सिधा हवाई उडान गर्न सकारात्मक भएको भनिएपनि किन कार्यान्वयन हुन सकिरहेको छैन ?

नारायणगढ–बुटवल सडक निर्माणमा भएको ढिलालेले सडक यातायात असहज छ। काठमाडौँ र पूर्वी नेपालबाट आउने सडक नै अस्तव्यस्त भएकाले पनि लुम्बिनी आउने योजना र चाहना हुने हरू पनि आउन सकिरहेका छैनन्। नारायणगढ–बुटवल सडक निर्माण छिटो सक्दा लुम्बिनी आउने पर्यटकको संख्या ह्वात्तै बढ्ने देखिन्छ। पर्यटकको आगमन सगैँ बसाई लम्ब्याउन सरकारी र निजी क्षेत्र मिलेर लाग्नुपर्छ। लुम्बिनी आएका अधिकांश पर्यटक भारतीय बौद्ध स्थल घुमेर विहान आउने र साँझ फर्किने गरेकालेस्थानीय ट्राभल एजेन्सी र होटल व्यवसायी मिलेर पर्यटन प्रवर्द्धनको प्याकेज ल्याएर पर्यटकको बसाई लम्बाउन सकिन्छ।

कृषि क्षेत्रमा...

कुनै पनि वडाको कृषि प्रोफाइल नभएको स्वीकार गर्दै गौतमले अद्यावधिक तथ्यांक नहुँदा काम गर्न समस्या भएको बताए। उपमहानगरपालिकामा एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली लागू भएको दुई वर्ष भएपनि कृषि क्षेत्र उक्त प्रणालीमा जोड्न बाँकी भएको बताए।

प्रत्येक वडाका घरघुरीको सर्वेक्षण गरेर कृषि तथ्यांक तयार गर्न ३५ लाख रुैया वजेट आवश्यक पर्ने उल्लेख गर्दै गौतमले यसबारे उपमहानगर नेतृत्वसंग प्रस्ताव राखेपनि कार्यान्वयन हुन नसकेको बताए।

उपमहानगरमा किसान कार्ड लागू भएपनि डिजिटल बनाउन नसक्दा यकिन तथ्यांक छिटो र सजिलै पाउन गाह्रो भएको उनले औँल्याए।

कृषि प्रधान मुलुक भए पनि तीनै तहका सरकारले कृषि क्षेत्रलाई प्रविधिमैत्री बनाउन प्राथमिकतामा राखेर आवश्यक लगानी नगरेको शाखा प्रमुख गौतमले गुनसो गरे। 'कृषिमा हरेक वर्ष अद्यावधिक सही तथ्यांक नहुनु नै कृषि प्रधान मुलुकको दूलो विडम्बना हो'-'गौतमले भने-'यकिन तथ्यांक नहुँदा मल र बिउको माग र आपुर्तिमा पनि समस्या हुने कारण यही हो।' तुल्सीपुर उपमहानगरपालिकाका प्रमुख टिकाराम खड्का मल र बिउको यथार्थ माग, सहज आपुर्ति र सही प्रयोगका लागि यकिन तथ्यांक अपरिहार्य हुने स्वीकार्छन्। 'उपमहानगरलाई एकीकृत तथ्याक व्यवस्थापन प्रणाली र पूर्णत डिजिटल सेवामा लैजानु समयको माग हो भन्ने बुभेरेर अधि बढेका छौं'- नगर प्रमुख खड्काले भने-'परम्परागत सेवा प्रवाहबाट एकै पटक डिजिटलमा अभ्यस्त हुन केही समय त लाग्छ नै, त्यसमाथि सबै किसान दाजु भाइ दिदी बहिनी सूचना प्रविधिको सहज पहुँचमा नहुने समस्या पनि छ,यो विस्तारै सुधार भएर सबैको पहुँचमा पुग्छ।'

कृषि क्षेत्रमा राम्रो काम गरेका लुम्बिनी प्रदेशका तिलोत्तमा नगरपालिका (रुपन्देही), राप्ती गाउँपालिका (दाङ), धुर्कोट र मदाने गाउँपालिका (गुल्मी), रिब्दिकोट गाउँपालिका (पाल्पा) का किसान र पालिकाका कृषि शाखा प्रमुखहरूको साभ्भा समस्या र गुनासो एउटै

छ-कृषि क्षेत्रको तथ्यांकलाई डिजिटल माध्यमबाट अद्यावधिक गरिरनुपर्छ र एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणालीमा जोड्नुपर्छ।

कृषि क्षेत्रमा यकिन तथ्यांकको अभाव छ : डा. वली
लुम्बिनी प्रदेश योजना आयोगका सदस्य डा. सुदन वलीले प्रदेशको कूल गार्हस्थ्य उत्पादन (जिडिपि)मा २९ प्रतिशत योगदान रहेको कृषि क्षेत्रमा यकिन तथ्यांकको अभाव खड्केको स्वीकार गरे। अहिलेसम्म मनोगत तथ्यांकका भरमा काम भइरहेकाले नै कृषि क्षेत्र पछि परेको र युवा पुस्तालाई कृषि उद्यममा अपेक्षाकृत आकर्षित गर्न नसकिएकाले अब एकीकृत तथ्यांक व्यवस्थापन प्रणाली अन्तर्गत यकिन डाटा तयार गरेर त्यसलाई डिजिटल लैजानुपर्ने उनले बताए।

प्रणालीमा कृषि गणना २०७८ को तथ्यांक यथार्थपरक नभएकाले त्यसलाई आधार मानेर काम गर्दा परिणाम राम्रो नआउने उनले खुलाए। कृषि गणनामा सम्बन्धित क्षेत्रको ज्ञान भएका र जानकारी व्यक्तिलाई मात्र सहभागी गराउनुपर्नेमा अरु क्षेत्रका जनशक्तिलाई प्रयोग गरेर तथ्यांक संकलन गरिएको हुँदा उक्त तथ्यांक यथार्थपरक र वैज्ञानिक नभएको डा. वलीले प्रष्ट पारे। 'कृषि क्षेत्रको मुख्य समस्या भनेकै यकिन तथ्यांकको अभाव हो, सही तथ्यांक नहुँदा नीतिगत निर्णय गर्न, कृषि कार्यक्रम र योजना बनाउन अप्ठेरो भएको छ'-डा. वलीले भने-'नियमित अपडेट भएका तथ्यांक नहुँदा अनुदान लिने र मल, बिउको वितरणमा समेत राज्यका निकायमा पहुँच हुने टाढाबाटाहरूको मात्रै हालीमुहाली हुने गरेको छ, यसले एकातिर राज्यकोष दुरुपयोग भएको छ, अर्कोतिर वास्तविक किसान र लक्षित वर्गले पाउनुपर्ने अनुदान, सुविधा पाउनबाट वञ्चित हुनुपरेको छ।'

सरकारले हरेक वर्ष प्रत्येक घरघुरी सर्वेक्षण गरेर पुरानो तथ्यांकलाई अद्यावधिक गर्न निकै खर्चिलो हुने औँल्याउँदै डा. वलीले वडा कार्यालय, कृषि सहकारी संस्था र कृषि क्षेत्रमा काम गर्ने विभिन्न गैर सरकारी संस्थाहरूको तथ्यांक क्रसचेक गरी यकिन तथ्यांकलाई एकीकृत गर्न सके यथार्थ तथ्यांक निकाल्न सकिने भएकाले सरकारले यो काम गर्नुपर्ने सुभाए।

कृषि गणना तथ्यांकमा यस्तो छ लुम्बिनी प्रदेश :
लुम्बिनी प्रदेशमा ५१ प्रतिशत कृषक परिवारलाई आफैँले उब्जाएको उत्पादनले वर्षभरि खान नपुग्ने देखिएको छ। प्रदेशमा कृषि पेशा गर्नेमध्ये ४९ प्रतिशत परिवारलाई मात्रै आफ्नो उत्पादनले

खान पुग्ने पछिल्लो राष्ट्रिय कृषि गणनाले देखाएको छ।

राष्ट्रिय कृषि गणना २०७८ को तथ्यांक अनुसार नेपालमा कुल घर परिवारमध्ये ६२ प्रतिशत र लुम्बिनीमा ६७ प्रतिशत घर परिवारको मुख्य पेशा कृषि छ।

राष्ट्रिय तथ्यांक कार्यालयका निर्देशक बन्दीकुमार कार्कीका अनुसार नेपालमा कृषिमै आश्रित भएर पनि यसको आम्दानीले खान नपुग्ने कृषक परिवार ५५ प्रतिशत र लुम्बिनीमा ५१ प्रतिशत छन्।

लुम्बिनीमा ११ लाख ४१ हजार परिवारमध्ये ६ लाख ६५ हजार ९२ कृषक परिवार छन् र ४ लाख २६ हजार ६१४ हेक्टर जमिनमा कृषिकर्म भइरहेको छ।

लुम्बिनीमा कुल कृषक परिवार ६७ प्रतिशत छन्, तर आफ्नै उत्पादनले खान पुग्ने परिवार ५१ प्रतिशत मात्रै छन्। नेपालमा कुल सिञ्चित क्षेत्रफल ५४.५ प्रतिशत देखिएको छ भने लुम्बिनी प्रदेशमा ५६.७ प्रतिशत देखिएको छ।

लुम्बिनीमा कृषि उत्पादन हुने जग्गाको क्षेत्रफल पनि प्रत्येक वर्ष घट्दै गइरहेको छ। २०६८ सालमा १४ लाख ५६ हजार हेक्टर क्षेत्रफलमा धान खेती गरिएकामा २०७८ मा धान खेती गर्ने क्षेत्रफल घटेर १२ लाख १६.४ हजार हेक्टरमा भरेको छ।

यस्तै ६ लाख ७३ हजार ७०० हेक्टर क्षेत्रफलमा मकै, ७ लाख ४९ हजार ४०० हेक्टर क्षेत्रफलमा गहुँ र ८४ हजार ४०० हेक्टर क्षेत्रफलमा तरकारी उत्पादन हुने गरेको छ। २०६८ को कषि गणनामा ५ लाख ९९ हजार ९०० हेक्टरमा मकै, ७ लाख ४९ हजार ४०० हेक्टरमा गहुँ र १ लाख ७ हजार हेक्टर क्षेत्रफलमा तरकारी खेती हुने गरेको थियो।

पहाडमा बढ्दो बसाईसराइले जमिन बाँभो र तराईमा बढ्दो घर निर्माणले उत्पादनमूलक जमिन निम्नतर घटिरहेको निर्देशक कार्कीले बताए।

लुम्बिनीमा धान खेती हुने जग्गाको क्षेत्रफल २ लाख ४८ हजार ९८४, मकैको ७७ हजार ७७९, गहुँको १ लाख ६८ हजार ८२६ र तरकारीको १६ हजार ५८८ हेक्टर रहेको छ।

लुम्बिनीमा प्रदेश सरकारले कृषि अनुदानमा कृषकको पहुँच वृद्धि गर्दै उत्पादन बढाउने उद्देश्य लिएर पनि ९० प्रतिशत किसान कृषि ऋण

नेपाल-भारतमा विद्यमान जातीय प्रथा र व्यवस्थाको बारेमा अध्ययनको लागि भारतीय एक टोली नेपाल भ्रमणमा आएको छ।

भारतीय कम्युनिष्ट पार्टी (मार्क्सवादी, लेनिनवादी) रेड स्टारका महासचिव क. पिजे जेम्सले क्रान्तिकारी कम्युनिष्ट पार्टी नेपालका महासचिव क. मोहन वैद्य 'किरण' यही जनवरी-६ अर्थात पौष २२ मा एक पत्र लेखी जानकारी गराएका रहेछन्। सोही अनुसार १४ जनवरीमा बुटवलमा एउटा गोष्ठी सम्पन्न भएको छ। १४ जनवरी बुटवलमा एउटा गोष्ठी सम्पन्न भएको छ। उक्त कार्यक्रममा सर्वप्रथम भारतीय कम्युनिष्ट पार्टी (माले) रेड स्टारका पोलिट ब्यूरो सदस्य क. तुइन देव र क.शंकरले आफ्नो देशमा देखिएको यो दलित जातीय प्रथाको ऐतिहासिक पृष्ठभूमि र त्यसको असर अनि त्यसका विरूद्ध भएका संघर्षको बेली विस्तार गर्नु भएको थियो। त्यस्तै नेपालका बारेमा क. सन्त बहादुर नेपाली र क. शशीधर भण्डारीले लिखित रुपमा नै अवगत गराउनु भएको थियो। सारमा उहाँहरूको भनाइ थियो-२१ औँ शताब्दीको यो वैज्ञानिक र प्राविधिक विश्वमा पनि यस प्रकारको छुवाछुत र जातीय विभेद निन्दनीय नै छ। यसको संरक्षण अहिलेसम्म पनि राज्यले नै गर्दै आएको छ।

हिन्दु ब्राह्मणवादी राज्य सत्ताको प्रभाव भारत- नेपाल दुवै राष्ट्रमा समान नै छ। सवैधार्मिक र कानूनी रुपमा जे भनिएर लेखिए पनि व्यवहारमा त्यो पटकै देखिएको छैन। यो विरूद्धको संघर्षमा दुवै देशमा जनता अरु खासगरी कम्युनिष्ट पार्टीहरू नै संयुक्त एक भई लाग्नु पर्ने महसुस उहाँहरूबाट भएको थियो। त्यसका लागि भारतमा गुरु घाँसीदास सेवा संघ जस्ता अनेकौँ संघसंस्था सक्रिय भइरहेको भारतीय कमरेडहरूले बताए भने नेपालका कमरेडहरूले पनि नेपालमा जातीय समता समाज लगायत विभिन्न जातीय भूमि मोर्चा-संगठन आदि सक्रिय भइरहेको बताए। उहाँहरू दुवैको जोड यो देशको जातीय र सामाजिक कुुरीति प्रथा मात्रै नभएर यसमा आर्थिक र राजनीतिक विभेद पनि छ। खासमा यो वर्गीय असमानताकै उपज हो। यसको अन्त्य जातीय संघर्षको साथसाथै अन्ततः वर्ग संघर्षकै माध्यमबाट हुनु पर्ने उहाँहरूको जोड थियो।

त्यसपछि अन्य विभिन्न वक्ताहरूले पनि यसको बारेमा आफ्नाफ्ना मन्तव्य राखेका थिए। केही वक्ताहरूले आफू लामो समयसम्म कम्युनिष्ट पार्टीमा बसी यसका विरूद्ध लडेको तर कम्युनिष्ट पार्टीका मूल नेताहरू नै यसको पक्षमा ब्राह्मणवादकै अनुयायी भई दिएकोले आफू त्यस्ता पार्टी परित्याग गर्दै कोही स्वतन्त्र भने कोही बुद्धमार्गी भएको बताउँदै कम्युनिष्ट पार्टीबाट यस्तो जातीय विभेद र मुक्तिसम्म नभएको सुनाए। हुन पनि आफूलाई कम्युनिष्ट भनेर र त्यस्तो पार्टीको नेता पनि बन्ने तर जातीय छुवाछुत अनि धार्मिक रूढिवादी अन्धविश्वास अनुसार धार्मिक गतिविधि गरिरहने त्यस्ता अवसरवादी नेताहरूकै कारण जातीय समानता र मुक्ति सम्भव नहुने निश्चित नै छ। त्यस्तै कम्युनिष्ट भनीदा नेताहरूको गतिविधिले गर्दा देशका आम दलित जनसमुदाय यसमा नेता र त्यस्ता पार्टीहरूप्रति विस्तृष्णा बढ्नु स्वाभाविक नै छ। जसले गर्दा कम्युनिष्ट पार्टी, मार्क्सवाद-लेनिनवाद र माओवादप्रति नै दलित जनसमुदायको आकर्षण घट्दो छ।

यसै क्रममा केही कम्युनिष्ट पार्टी अनि त्यसका केही खास खास नेताहरूको यस्तो दोधारे चरित्र अर्थात् कुरामा कम्युनिष्ट तर व्यवहारमा पुरानो रूढिवादी जातीय र धार्मिक परम्पराका पक्षपाती नेताहरूको बारेमा चर्चा गर्रौँ। सर्वप्रथम १० वर्षे माओवादी जनयुद्धका प्रमुख कमाण्डर क. प्रचण्डको अगुवाईमा माओवादी जनयुद्धको थालनी भयो। त्यो क्रममा दूलदूला सशस्त्र संघर्ष भए। त्यस मध्येको एउटा क्रान्ति जातीय, धार्मिक र सांस्कृतिकको पनि थियो। जातीय समानता, रूढिवादी, धार्मिक परम्परा र अन्धविश्वास विरोधी संघर्ष भए। ठाउँठाउँमा मन्दिर, गुम्बा, चर्च भत्काइए।

यतिसम्मकि ठाउँ ठाउँमा पुराना पण्डित-पुरोहित आदिलाई कारकाही भयो। यही रुपन्देहीमा पण्डित नारायण पोखरेको हत्या नै गरियो। तर अहिले तिने माओवादीका प्रमुख नेता प्रचण्ड कहिले आफ्नो ग्रहदशा कटाउन हिन्दु विधि विधान अनुरूप भैसीको पुजा गर्छन् भने कहिले गेरु बन्न धारण गरी भारतको कालिमान्दिरमा गई देवीको पूजा आज्ञा गर्ने गरेका छन्। यतिसम्मकि धर्म निरपेक्षताको पक्षधर देशको प्रधानमन्त्री नै भएका प्रचण्डले भारतीय प्रम नरेन्द्र मोदीको दलाली र चाकडीका लागि एउटा हिन्दुवादी धार्मिक पण्डा जस्तै गेरु बन्न नै धारणा गरी कालिमान्दिरको पूजा आज्ञा, दान दक्षिणा अनि आशीवाद-प्रसादी लिई पुनः नेपालको पशुपतिनाथ मन्दिरमा

भोलेनाथको आशीवाद थाप्न पुगेका थिए। हाय ! यो कस्तो विडम्बना ? विचार, सिद्धान्तमा मार्क्सवादी-लेनिनवादी अफ माओवादी तर बानी-व्यवहार र दैनिक क्रियाकलापमा रूढिवादी धार्मिक परम्परा अन्धविश्वासका पक्षपाती।

यस्ता धेरै कम्युनिष्ट नेताहरूका उदाहरणहरु छन्। तबत देशका दलित- जनजाति सबैमा यिनीहरु र यिनीहरूले नेतृत्व गर्दै आएका कम्युनिष्ट पार्टीप्रति विस्तृष्णा र पूष्णा बढ्न थालेको छ। यस्ता ढोगी र पाखण्डी नेताहरू नै कारण नेपालको सिंगो कम्युनिष्ट आन्दोलन क्षत विक्षत हुँदै गइरहेको छ। तर हाम्रा यी दलित नेता र अगुवाहरूले के बुभ्नुपर्दछ भने कम्युनिष्ट पार्टीको असली विचार र सिद्धान्त यो होइन। खासमा समानताकै हो। जातीय छुवाछुतको मात्रै अन्त्य होइन, दलित भनिने जातपातको मात्रै पनि होइन। हरेक जातजाति सबैको अन्त्य खाली एउटै अन्तर््राष्ट्रिय मानव जाति मात्र रहने कम्युनिष्टको सिद्धान्त हो। जुन माथि सर्वहारा अन्तर्राष्ट्रिय गीतमा भनिएको छ। खास कम्युनिष्ट पार्टीको उद्देश्य निजी सम्पत्ति, निजी परिवार, जातपात, रूढिवादी धार्मिक परम्परा यतिसम्मकि राज्यकै उन्मूलन नै गर्ने साम्यवादी सिद्धान्त हो।

यही अनुरूप कम्युनिष्ट पार्टीको स्थापना गर्ने भनिएको हो। कम्युनिष्ट हुनुको अर्थ खाली यो कम्युनिष्ट सिद्धान्त र विचारलाई मान्ने मात्रै होइन त्यस अनुरूप व्यवहार गर्नु पनि हो। तर दु-खको कुरा यही एउटा कम्युनिष्ट पार्टीको सदस्यको क के स्वयं यसका उच्च नेताहरूले नै यो लागू गरेको पाइँदैन। एउटा कम्युनिष्ट पार्टीको सदस्य हुनुको अर्थ हो सर्वहारा। सर्वहारा भनेको निजित्वको परित्याग हो। निजी सम्पत्ति, निजी परिवार सबैको परित्याग र सामूहिकताको थालनी हो। तर आज हाम्रा देशका सबै कम्युनिष्ट भनीदा नेताहरूको धन सम्पत्ति, घर परिवार, नातागोता, लवाई खुवाई, चालचलन कस्तो छ ? छर्लङ छ बताइरह्नु पर्ने छैन। अरबौ अरबको भ्रष्टाचारमा सबै ढाँफिएका छन्। विदेशी कम्पनी र विदेशी बैंकमा अरबौ रूपैयाँ थुप्राइएको छ। कम्युनिष्ट र सर्वहाराको नाममा अरबौका धनी-पूँजीपति कमरेड नेता अनि कसरी पत्याउलान देशका आम शोषित, पीडित, दलित जनसमुदायले यिनीहरूलाई। धिनीहरूकै कारण आज नेपालको सिंगो कम्युनिष्ट आन्दोलनप्रति नै जनआस्था र विश्वास घट्दो छ। घट्दो मात्र होइन बढ्दामाी भइरहेको छ।

यो कुनै नीलो कुरा होइन। मार्क्सवादको साथसाथमा संशोधनवाद पनि जर्मनयो। त्यसका प्रमुख नेता व्नारिन्ट, काटिस्क, प्लखानोम, टाट्स्की, खुरचोभ अनि लिउ-डेङ आदि थिए। संशोधनवाद विचार-सिद्धान्त राजनीतिमा मात्र होइन हरेक क्रियाकलापमा देखा पर्दै आएको छ। बानी व्यवहार, चालचलन, धन सम्पत्ति, परिवार नाता गोता, धर्म संस्कृति आदि सबैमा यो छ। आज नेपालमा पनि मार्क्सवादको मार्गमा अन्धधनवादको खेती गरिँदैछ। संशोधनवादका यी छाउराहरूलाई जे गर्दा पनि लाजश्रम केही छैन। अफ्न भन्ने हो भने यी सबै रैमानियाका पूर्व शासक चाउचेस्कोका असली चेला हुन्। कम्युनिष्टको नाममा चाउचेस्कोले त्यहाँ यस्तै लुटपाट मच्चाएका थिए। श्रीमतीका गहन, घडीका त कुरा परै छाडी जुत्ता,चप्पल पनि हिरा जडित सुनका थिए। यहाँ पनि सुनिन्छ कम्युनिष्ट नेताका घडी सुनका करोडौ पर्ने। नेताकी छोरीका रेण्ड वेग नै लाखौँ रूपैयाँको।

यस्तै कम्युनिष्ट नेताहरूकै कारण देशमा दलित आन्दोलन सही दिशामा अग्रसर हुन सकिरहेको छैन। खासमा दलित मुक्ति आन्दोलन वर्गीय मुक्ति आन्दोलनको एउटा हिस्सा हो। यो वर्गीय मुक्ति आन्दोलनको नेतृत्व कम्युनिष्ट पार्टीको अभावमा जनजाति मुक्ति आन्दोलन पनि दिशा हिन अवस्थामा छ। दलित-जनजाति सबै कोही काग्रेसी भोट बैंक भने कोही दक्षिणपन्थी अवसरवादी माले, एमाले, मसाल, माओवादी आदिका भोट बैंक मात्र भएका छन्।

त्यति मात्रै होइन अहिले दलित र जनजातिको एउटा दूलो हिस्सा विदेशी साम्प्रराज्यवादी एजेन्सी दलाल (एन.जी.ओ र आइएनजीओ) को कमाउ धन्दा पनि भइरहेको छ। गाउँ, शहर टोलबस्ती चारैतिर वर्षे भर्रीमा उम्रे च्याउ जस्तै अनेक थरीका क्रिश्चियन चर्च बनिरहेका छन्।

त्यसमा सबभन्दा बढी दलित अनि त्यसपछि जनजातिका जनसमुदाय समेटिएका छन्। दलितका समस्याहरूलाई लिएर कम्युनिष्ट पार्टी र नेताहरूप्रति आक्रोश व्यक्त गर्ने दलित अगुवा त्यसप्रति भने त्यति आक्रोशित मात्रै होइन विरोध नै गरेको पाइँदैन। कतै कम्युनिष्टको विरोधको नाममा दलित- जनजाति सबलाई विस्तारै विस्तारै साम्प्रराज्यवादी छहारीमा पुर्‍याउन त खोजिएको छैन। त्यसो हो भने सावधान। ताप्केको माछो भुशामा हुने दुस्कर्म्म कसैबाट नहोस्।

र अनुदानबाट बाहिरै रहेको कृषि गणना तथ्यांकले देखाएको छ।

बैंक, वित्तीय संस्था र प्रदेश सरकारबाट प्रवाह हुने अनुदान र बैकिङ सहूलियतमा १० प्रतिशत किसानले मात्र फाइदा लिन सकेको कृािा गणनाले देखाएको छ।

राष्ट्रिय तथ्यांक कार्यालय, काठमाडौँका उपप्रमुख डिल्लीराज जोशीले राज्यको सहूलितपूर्ण कर्जा र अनुदान सीमित टाढाबाटा व्यक्तिहरूले मात्र लिने र वास्तविक आक्रोश व्यक्त गर्ने दलित अगुवा त्यसपान वृद्धि हुन नसकेको औँल्याए। कृषि अनुदान ७ प्रतिशत र कृषि ऋण जम्मा १२ प्रतिशतले मात्र लिएका उनले बताए।

तथ्यांक अनुसार गोरुले जोत्ने फलामे हलोको प्रयोग घटेको छ भने दयाक्टर र पावरट्रिलर प्रयोग गर्नेको संख्या बढेको छ। २० दशमलव ४ प्रतिशत किसानले फलामे हलो, ५० दशमलव ८ प्रतिशत दयाक्टर र १३ दशमलव ५ प्रतिशत पावरट्रिलर प्रयोगकर्ता रहेको निर्देशक कार्कीले बताए।

कृषिगणना २०७८ अनुसार नेपालमा १ लाख ८२ हजार ४४१ (४.४ प्रतिशत) कृषक परिवारले कृषि बीमा गरेका छन्। लुम्बिनी प्रदेशमा कृषि बीमा गरेका किसान ३.९ प्रतिशत मात्र छन्।

कृषि गणना २०७८ अनुसार मुख्य कृषकमा पुरुष ६७.६ प्रतिशत र महिला ३२.४ प्रतिशत छन्। लुम्बिनी प्रदेशमा मुख्य कृषकमा पुरुष र महिलाको प्रतिशत क्रमशः ६४.५ र ३५.५ प्रतिशत देखिएको छ। कृषि गणनाले नेपालमा ७०.४ प्रतिशत कृषक परिवारको आम्दानीको मुख्य श्रोत कृषिकार्य रहेको देखाएको छ। २०६८ सालको कृषि गणनामा कृषिलाई आम्दानीको मुख्य स्रोत मान्ने कृषक परिवार ८३.१ प्रतिशत देखाएको थियो। यसर्री नै लुम्बिनी प्रदेश र रुपन्देही जिल्लामा आम्दानीको मुख्य श्रोत कृषि कार्य बताउने कृषकको प्रतिशत क्रमशः ६६.३ र ६४.३ रहेको देखिएको छ।

जम्मा कृषक परिवारमध्ये नेपालमा २६ प्रतिशत परिवारले कृषि कार्यका अतिरिक्त अन्य आर्थिक क्रियाकलाप पनि सञ्चालन गरेको तथ्यांकमा उल्लेख छ। अधिल्लो कृषि गणनामा कृषिका अतिरिक्त अरु आर्थिक कृयाकलाप गर्नेहरु ६ प्रतिशत थिए।

लुम्बिनी प्रदेशमा कृषि कार्यका अतिरिक्त अन्य आर्थिक क्रियाकलाप पनि सञ्चालन गरेको बताउने कृषक २७.८ प्रतिशत रहेको देखिएको छ।

तिनाउ सेनेटरी
बुटवल-१०, सुखवातनगर, रूपन्देही,
फोन: ८८५७०५८८१३, ८८०७१८०८१३

